

Honnan való vagy?

Létkérdés ez számunkra. Nem ódázhatjuk el a választ. Mert, ha te is evilágból való vagy, akkor bűnödben fogsz meghalni, mondja Jézus. Valószínűleg a farizeusoknak mondja, viszont érvényes mindannyiunkra. De van egy jó híre Jézusnak: ahogyan a főpapi imában is mondja (Jn 17,15-16): „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogyan én sem...*” Ezt a tanítványainak mondja. Mi is azok vagyunk, úgy-e?

Igen, ezt érzem én is, mióta az eszemet tudom, Istenhez tartozom. Nem az én világom a rosszindulat, a bántás, a veszekedés. Persze, embernek születtem, működik bennem az ego is, de van bennem egy Mennyszágból jött részem is. Mindnyájan így születünk. Ez a kettősség van bennünk. Egyedül rajtunk múlik, melyiknek engedünk tért. Az emberi önzésnek vagy az isteni részünknek. Az a küldetésünk, hogy segítsük a bennünk lévő Jézusi részt felszínre törni. Ahogy Reményik Sándor Istenarc című versében is olvashatjuk:

*„Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok,
Testvéreim, jertek, segítsetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok.”*

A 29. versben ezt mondja Jézus: „*...aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami kedves neki.*” Kell ennél vigasztalóbb befejezés?

Tanulság: Küldöttek vagyunk. Tudatosítsuk! Nem lézengni jöttünk e világra, hanem konkrét feladattal. Aki ezt felismeri, az vágyik ezt beteljesíteni. Nekik szól az az örömteli üzenet, hogy nem vagyunk magunkra hagyva. Velünk van Az, aki elküldött. (*Veletek vagyok minden nap...*) Mikor is van velünk? Ha azt tesszük, ami kedves Nekik! Már csak az a dolgunk, hogy tudatosítsuk, ha kell minden nap, minden órában, hogy Istennek az a kedves, ha szeretjük egymást. S, hogy ez mit jelent? Ez bizony egy gyakorlati kérdés. Ismerjük a szeretet 5 nyelvét? (apró szívességet teszünk a másoknak, minőségi időt töltünk szerettünkkel, megérintjük, megöleljük, naponta többször is, elismerjük, megdicséreljük, megajándékozunk: aprósággal, önmagunkkal) Gondolom, nem csak 5 nyelve van a szeretetnek, hanem annyi, ahányan vagyunk. A lényeg, hogy felismerjük egymás szeretetnyelvét, tudjuk, hogy ki, minek örül, (ahogy ezt Janikovszky Éva is kifejtette) Azt tesszük? Biztatom magamat és benneteket is, hogy ne lankadjunk, ne szegje kedvünket, ha néha elbukunk. Keljünk fel, öleljük meg egymást és kezdjük előlről.

Kálmán Márta, Budapest